

JO NESBØ

KREV NA SNĚHU

FLEET

Jo Nesbø
Krev na sněhu

**JO
NESBØ
KREV NA SNĚHU**

This translation has been published with the financial support
of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2015

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůfková 2015

ISBN 978-80-7473-338-3 (PDF)

Kapitola 1

Sníh tancoval ve světle pod pouliční lampou jako vata. Bezcílně, nevěděl, zda chce nahoru, nebo dolů, jen se nechával nést tím příšerným ledovým větrem vanoucím sem z velké tmy nad Osloským fjordem. Vítr i sníh se společně točily dokolečka v temnotě mezi skladištními budovami na nábřeží, na noc uzavřenými, dokud to vítr neomrzelo a neodložil svého tanečního partnera těsně u zdi. Tam se suchý, vyfoukaný sníh vršil pod botami muže, jehož jsem právě střelil do hrudi a krku.

Z rozhalenky košile mu vytékala krev a kapala na sníh. Nevím toho o sněhu zrovna moc – ani o čemkoli jiném, když na to přijde –, ale kdesi jsem četl, že sněhové krystalky, které se tvoří za třeskatého mrazu, jsou úplně jiné než mokrý, hrubozrnný nebo tvrdý sníh. A že tvar krystalků a suchost sněhu způsobují, že si hemoglobin obsažený v krvi zachovává sytě červenou barvu. V každém případě mi sníh pod mužem připomněl nachový královský plášť s hermelínem, takový jako na ilustracích v knížce norských lidových pohádek, z které mi předčítávala matka. Měla ráda pohádky a krále. Patrně právě proto mě po jednom z nich pojmenovala.

V *Aftenposten* psali, že pokud mrazy vytrvají až do silvestra, bude rok 1977 nejchladnějším rokem od války, a že si ho budeme pamatovat jako začátek nové doby ledové, kterou už vědci chvíli předpovídají. Ale co já vím. V téhle chvíli jsem věděl akorát to, že chlap přede mnou bude za chvíli mrtvý, třas jeho těla byl jasným signálem. Patřil k Rybářovým mužům. Nebylo v tom nic osobního. Taky jsem mu to řekl, než se sesunul k zemi a zanechal na zdi za sebou krvavou stopu. Ne že bych si myslel, že mu to usnadním, když mu povím, že v tom není nic osobního. Kdyby měl někdo zastřelit mě, byl bych radši, aby to bylo osobní. Ani jsem si tou větou nechtěl pojistit, že mě pak nebude pronásledovat jeho duch, protože na duchy nevěřím. Prostě mě jenom nenapadla jiná vhodná slova. Samozřejmě jsem mohl držet klapačku, což taky obvykle dělávám. Něco mě ale muselo rozpovídat. Možná to, že za pár dní budou Vánoce. Prý že v nás lidech blížící se Vánoce probouzejí sounáležitost. Ale co já vím.

Myslel jsem si, že krev zmrzne na povrchu sněhu a zůstane tam. Jenže místo toho ji sních nasál, vtáhl ji pod povrch, skryl ji, jako by ji sám potřeboval. Cestou domů jsem si představoval, jak se ze závěje vztyčí sněhulák, který bude mít pod mrtvolně bledou ledovou kůží sotva viditelné cévy. Z budky jsem zavolal Danielu Hoffmannovi a informoval ho, že úkol je splněn.

Hoffmann opáčil, že to je dobře. Jako obvykle se na nic neptal. Buď se v průběhu těch čtyř let, co pro něj pracuju, naučil mi důvěřovat, anebo nic slyšet nechtěl. Úkol byl splněn, tak proč by se člověk jako on měl

tímhle trápit, když mi platí právě za to, abych mu od trápení ulehčoval? Nařídil mi, abych druhý den přišel k němu do kanceláře, prý má pro mě novou práci.

„Novou práci?“ zeptal jsem se a srdce mi poskočilo.

„Ano,“ odpověděl. „Jako nový úkol.“

„Jo tak to jo.“

S ulehčením jsem zavěsil. Protože já se v podstatě k ničemu jinému, než k tomu, co už dělám, ani nehodím. Vyjmenuju vám čtyři zaměstnání, ke kterým se nehodím. Nemůžu řídit únikové auto. Jezdím rychle, to se šikne. Nedokážu ale jezdit nenápadně a člověk, který řídí únikové auto, musí ovládat obojí. Musí umět řídit tak, aby byl prostě jenom dalším autem v provozu. Já jsem sám sebe a další dva lidi dostal do vězení jenom proto, že jsem nedokázal řídit dost nenápadně. Jel jsem tehdy nejdřív jako prase, švihal jsem to na střídačku lesními cestami i hlavními silnicemi, pronásledovatele jsem dávno setřásl a ke švédským hranicím mi chybělo jen pár kilometrů. Pak jsem zpomalil, jel jsem dál klidněji a předpisově jako dědeček při nedělní vyjížďce. Přesto mě zastavila hlídka dopravní policie. Později mi řekli, že netušili, že zastavují auto prchající od ozbrojené loupeže, a že jsem nejel ani moc rychle, ani jsem neporušil jiné dopravní předpisy. Tvrdili, že mě zastavili kvůli *způsobu*, jakým jsem jel. Nechápu to, ale povídali, že jsem jel podezřele.

Nedám se využít k ozbrojeným loupežím. Dočetl jsem se, že víc než polovina zaměstnanců banky, kteří někdy zažili přepadení, má později psychické problémy, někteří po zbytek života. Co já vím – ale staroch

sedící za přepážkou na poště si po našem vstupu pořídil psychické problémy rozhodně bleskurychle. Seknul sebou jenom proto, že to vypadalo, že ústí mojí brokovnice ukazuje tak nějak jeho směrem. Den nato jsem v novinách zahlídnul, že prý má psychické problémy. Pohotová diagnóza, nicméně pokud člověk o něco nestojí, jsou to psychické problémy. Tak jsem ho šel navštívit do špitálu. Samozřejmě mě nepoznal, na poštu jsem vtrhl převlečený za vánočního skřítku. (Byl to dokonalý převlek, na ulici absolutně nikdo nezareagoval na tři chlápky v kompletních mundúrech vánočních skřítků s pytlí na zádech vybíhající z pošty uprostřed největšího vánočního shonu.) Zastavil jsem se ve dveřích nemocničního pokoje a hleděl na starocha, ležel na prostřední posteli a četl si komunistický plátek *Klassekampen*, *Třídní boj*. Ne že bych snad měl něco proti komunistům jako jednotlivcům. Nebo vlastně jo. Ale *nehci* proti nim nic mít jako proti jednotlivcům, jenom jsem toho názoru, že se pletou. Proto se ve mně kapku ozvalo svědomí, když jsem si uvědomil, že se díky tomu, že si ten chlapec čte *Klassekampen*, cítím mnohem líp. Jasně že ale existuje rozdíl mezi kapkou a mořem špatného svědomí. A jak jsem povídal, cítil jsem se *mnohem* líp. Ovšem loupežné přepadení teda škrtám, protože příští oběť by komunista být nemusela.

Taky nemůžu dělat do drog, to je číslo tři. Prostě to nezvládám. Ne že bych nedokázal vytřepávat prachy z lidí, co jsou dlužní mým šéfům. Za to si fetáci můžou sami a podle mého názoru mají lidi zkrátka a dobře pykat za svoje chyby. Problém je spíš v tom, že jsem slabá

a citlivá povaha, jak to nazývala moje máma. Nejspíš se ve mně poznávala. Nicméně se od drog rozhodně musím držet hodně daleko. Jsem totiž – podle ní – ten typ člověka, který jenom hledá někoho nebo něco, čemu by se mohl podřídit. Náboženství, staršího bratra, šéfa. Nebo alkohol a drogy. No, stejně jsem na štíru s matikou, sotva dokážu napočítat do deseti a pak ztrácím soustředění. Což je hloupé, pokud má být člověk drogový dealer nebo vymahač dluhů, to se snad rozumí samo sebou.

Fajn. To poslední. Prostituce. Celkem stejná písnička: Nemám problém s tím, aby si holky vydělávaly peníze, čím je jim libo, a aby nějaký chlápek – třeba já – získával třetinu jejich příjmů za to, že jim upravuje podmínky tak, aby se holky mohly soustředit na svoje řemeslo. Zdatný pasák se vyplatí do poslední koruny, to byl vždycky můj názor. Potíž je v tom, že se moc rychle zamilovávám a pak přestávám sledovat obchodní zájmy. A nedokážu děvčaty cloumat, mlátit je ani jim vyhrožovat, bez ohledu na to, jestli jsem do nich zamilovaný, nebo ne. Asi to nějak souvisí s mojí mámou, co já vím. Kvůli tomu taky nedokážu koukat na to, jak holky mlátí někdo jiný. Prostě mi to nejde. Vezměte si třeba Marii. Kulhavá a hluchoněmá. Nevím, jak spolu ty dvě věci souvisejí, nejspíš nijak, ale zdá se, že platí, že jakmile člověk jednou dostane mizerné karty, dostává je pak i dál. Proto taky asi Marie chodila s takovým pitomcem fetákem. Byl to maník s vybraným francouzským jménem a Hoffmannovi dlužil za fet třicet táců. Prvně jsem Marii uviděl, když Pine,

kápo Hoffmannových pasáků, ukázal na holku v podomácku ušitém plášti a s vlasy sepnutými do uzlu, jako by přišla rovnou z kostela. Seděla na schodech před Ridderhallen a brečela. Pine mi vysvětlil, že si má odpracovat to, co její přítel dluží za drogy. Říkal jsem si, že by bylo nejlepší umožnit jí pozvolný start, dávat jí ze začátku jenom ruční práci. Jenže z prvního auta, do kterého nastoupila, vyskočila do deseti vteřin. Bulela jako želva, Pine na ni řval, snad si myslel, že když bude hulákat dost hlasitě, uslyší ho. Možná to způsobil ten řev. A to s mojí mámou. V každém případě se to posralo, a i když jsem svým způsobem chápal argumenty, které se jí Pine pokoušel zvukovými vlnami natlačit do mozku, nakonec jsem ho zmlátil dokulata, přestože byl můj šéf. Pak jsem Marii odvedl do jednoho bytu, o kterém jsem věděl, že je k pronájmu, a zašel jsem za Hoffmannem a řekl mu, že nejsem k užítku ani jako pasák.

Hoffmann mi na to odpověděl – a na to jsem ani já neměl argument –, že nemůže lidem odpouštět dluhy, protože to by rychle ovlivnilo platební morálku ostatních a důležitějších zákazníků. Kvůli tomu jsem s vědomím, že Pine a Hoffmann jdou po holce, která si z hlouposti uvázala na krk dluhy svého přítele, hledal toho Francouze tak dlouho, dokud jsem ho nenašel v jednom fetáckém doupěti na Fagerborgu. Byl totálně sjetej a totálně švorc, takže mi došlo, že i kdybych s ním třásl sebevíc, nevypadne mu z kapes ani kačka. Řekl jsem mu, že jestli se k Marii ještě jednou jenom přiblíží, zatluču mu nosní kost do mozku. Popravdě řečeno dost

pochybuju o tom, že mu nějaká nosní kost a nějaký mozek zbývaly. Pak jsem došel za Hoffmannem, napovídal mu, že se Mariin přítel dostal konečně k prachům, dal jsem mu třicet táců a prohlásil, že to беру tak, že tímhle tím hon na tu holku skončil.

Nevím, jestli Marie během té doby, co chodila s tím týpkem, něco brala, ale i ona patřila k těm, co se rádi podřizují. Přesto teď rozhodně působila normálně. Pracovala od té doby v obchodě se smíšeným zbožím, kam jsem občas zašel zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku, jestli se neobjevil její přítel feták, aby ji zase stáhnul do bahna. Samozřejmě jsem dával pozor, aby mě neviděla, jen jsem postával venku ve tmě a koukal do osvětleného obchodu, sledoval, jak sedí za kasou, jak markuje zboží a gestikuluje na ostatní prodavače, pokud na ni promluvili. Nejspíš máme všichni občas potřebu cítit, že žijeme tak, jak si představovali naši rodiče. Netuším, jaké otcovy představy bych měl splňovat, nejspíš šlo v tomhle ohledu o moji matku. Dokázala se starat líp o jiné než sama o sebe a mně to asi tehdy připadalo jako jakýsi ideál. Bůh ví. Prachy, které jsem vydělával u Hoffmanna, jsem beztak v podstatě neměl za co utrácet. Tak co když prostě rozdám použitelnou kartu holce, se kterou si jinak osud tak zahrává?

Takže když to shrneme: Nedokážu jezdit pomalu, jsem měkký jako máslo, příliš snadno se zamilovávám, když se rozčilím, ztrácím hlavu, a nejde mi matika. Sem tam jsem něco přečetl, ale nemám žádné extra znalosti, rozhodně ne žádné použitelné. A píšu pomaleji, než roste stalaktit.

K čemu proboha může teda chlap jako Daniel Hoffmann využívat člověka, jako jsem já?

Asi už jste si spočítali, že odpověď zní: Jako zabijáka.

Nemusím přitom jezdit autem, zabívám většinou lidi, kteří si to zaslouží, a nejsou to žádné složité počty. Aspoň doteď nebyly.

Doteď se všechno omezovalo jen na dva početní příklady.

Za prvé ten, který musím řešit neustále: V jaké chvíli toho budeš na svého šéfa vědět už tolik, až mu to začne dělat starosti, a tobě začne být jasné, že už zvažuje, že nechá svého zabijáka zabít? Je to jako s černou vdovou, že jo? Ne že bych toho věděl nějak moc o arachnologii nebo jak se to jmenuje, ale není to snad tak, že se samička černé vdovy nechá oplodnit samečkem, který je mnohem menší než ona, a když pak sameček splní svůj úkol, už ho nepotřebuje, a proto ho sežere? Ve *Světě zvířat 4: Hmyz a pavouci* v Deichmanově knihovně mají přinejmenším fotku černé vdovy, které visí z pohlavního otvoru ukousnuté samčí pedipalpy, což je něco jako pavoučí penis. Na té fotce je taky vidět krvavě červené znamínko ve tvaru přesýpacích hodin, které má samička na břiše. Protože písek v přesýpacích hodinách se sype, ty pitomej nadrženej pavoučku, a musíš vědět, kdy je nejvyšší čas se poroučet. Nebo líp řečeno, kdy je konec návštěvní doby. A pak odsud vypadnout, ať prší, nebo sněží, se dvěma kulkami v boku, nebo bez nich, jde jenom o to, dostat se k tomu jedinému, kdo tě může zachránit.

Takhle jsem to viděl já. Dělej, co musíš, ale žádné blízké vazby.

Právě proto se mi zatraceně nelíbil nový úkol, který mi Hoffmann dal.

Chtěl, abych zabil jeho manželku.

Kapitola 2

„Olave, chci, aby to vypadalo jako vloupání.“

„A proč?“ zeptal jsem se.

„Protože to musí vypadat jako něco jiného, než co to bude, Olave. Policie je vždycky auf, když jde o životy civilistů. Pouští se pak do vyšetřování s vervou. A jestliže je nalezena mrtvá žena, která měla milence, ukazuje všechno na manžela. V devadesáti procentech případů samozřejmě oprávněně.“

„V sedmdesáti čtyřech, pane.“

„Cože?“

„To jsem se někde dočetl, pane.“

V Norsku už dnes obvykle nikomu neříkáme „pane“, bez ohledu na to, o kolik výš než my dotyčný stojí. Samozřejmě s výjimkou královské rodiny, jejíž členové se oslovují Vaše královská Výsosti. Daniel Hoffmann to tak ovšem měl rád. Oslovení „pane“ si dovezl z Anglie společně s nábytkem čalouněným kůží, s knihovnami z mahagonu plnými starých svazků se zažloutlými, nepřetčenými stránkami, jistě angličtí klasikové, i když co já vím, identifikoval jsem jenom ty běžné: Dickense, Brontěovou a Austenovou. Ti mrtví autoři ovšem vysušili vzduch v jeho kanceláři natolik, že jsem ještě

dlouho po návštěvách u něj kašlal celulózu rozdrcenou v prach. Netuším, co Hoffmanna na Anglii tak fascinovalo, věděl jsem ale, že tam krátce studoval a vrátil se domů s kufrem našlapaným tvídovými obleky, s ambicemi a s afektovaným oxfordským vyjadřováním s norským přízvukem. Nicméně bez osvědčení o absolvovaných zkouškách nebo jakéhokoli jiného poznání, než že o všem rozhodují peníze. A že jestli má člověk v podnikání uspět, musí vsadit na oblast, v níž je konkurence nejslabší. Což byl v té době v Oslu trh s prostitutí. Myslím, že analýza byla v podstatě velmi jednoduchá. A Daniel Hoffmann pochopil, že na trhu provozovaném šarlatány, idioty a amatéry se může i sama průměrnost chopit žezla. Bylo jen otázkou, zda bude mít potřebnou morální flexibilitu, která je nutná pro to, aby člověk denně rekrutoval mladé ženy a vysílal je šlapat ulici. Po krátké úvaze došel Daniel Hoffmann k závěru, že tu má. Když po několika letech expandoval na trh s heroinem, považoval se už za úspěšného podnikatele. A protože trh s heroinem tehdy v Oslu provozovali lidi, co byli nejenom šarlatáni, idioti a amatéři, ale ke všemu ještě vygumovaní fetáci, a protože se ukázalo, že Hoffmann má morální flexibilitu i na to, aby dokázal posílat mládež do drogového pekla, zaznamenal i v tomhle případě úspěch. Jediný problém teď pro Hoffmanna představoval Rybář. To byl jeho relativně nový konkurent na trhu s heroinem, a jak se ukázalo, bohužel to nebyl idiot. Bůh ví, že v Oslu by bylo dost prostoru pro ně pro oba, jenže oni se přesto ze všech sil snažili smést se vzájemně z povrchu zemského. Proč?

No... Předpokládám, že ani jeden z nich se nenarodil s mým talentem podřizovat se někomu jinému. A situace se akorát víc zkomplikuje, když takoví, co prostě *musí* vládnout, co *musí* sedět na trůně, zjistí, že jsou jim jejich manželky nevěrné. Mám dojem, že Danielové Hoffmannové by měli lepší a jednodušší život, kdyby byli schopní zavřít oči před tím, že jejich žena měla jeden nebo dva románky, nebo kdyby jí to alespoň dokázali odpustit.

„Chtěl jsem o Vánocích vyrazit na dovolenou,“ namítl jsem. „Říct někomu a na chvíli odjet.“

„Doprovod na cesty? Nehádal bych u tebe, Olave, že znáš někoho natolik důvěrně. Právě to se mi na tobě totiž líbí. Že nemáš komu svěřovat tajemství.“ Zasmál se a odklepl popel z doutníku. Nedotklo se mě to, myslel to dobře. Na prstýnku doutníku stálo Cohiba. Kdesi jsem se dočetl, že na přelomu století byl doutník v západním světě nejběžnějším vánočním dárkem. Nepřipadal by jí takový dárek divný? Vždyť ani nevím, jestli vůbec kouří. V práci jsem ji rozhodně kouřit neviděl.

„Ještě jsem nikomu neřekl,“ odpověděl jsem. „Ale...“

„Zaplatím ti pětinasobek obvyklého honoráře,“ umlčel mě Hoffmann. „Pak můžeš vzít dotyčnou na věčnou vánoční dovolenou, pokud budeš chtít.“

Zkusil jsem si to spočítat. Jenže jak jsem říkal, v tomhle ohledu jsem nepoužitelný.

„Tady je adresa,“ pronesl Hoffmann.

Pracoval jsem pro něj v tu dobu už čtyři roky, aniž bych věděl, kde bydlí. Proč bych to taky měl vědět? Ani

on neví, kde bydlím já. Nikdy jsem se taky neseznámil s jeho novou ženou, jenom Pine pořád mlel o tom, jaká to je kost, kolik by mohl nahrabat, kdyby měl na ulici pár takovejch koček jako vona.

„Většinou bývá přes den sama doma,“ pokračoval Hoffmann. „Alespoň mi to tvrdí. Proved' tu práci, jak uznáš za vhodné, Olave. Věřím ti. Tím méně toho budu vědět, čím líp. Chápeš?“

Přikývl jsem. *Čím méně, pomyslel jsem si. Tím líp.*

„Olave?“

„Ano, pane, chápu.“

„Dobře.“

„Dejte mi do zítřka čas si to rozmyslet, pane.“

Hoffmann povytáhl pečlivě upravené obočí. Nevím toho o evoluci a podobných záležitostech zrovna moc, ale nebyl snad Darwin toho názoru, že existuje jenom šest univerzálních výrazů obličeje, které vyjadřují lidské emoce? Netuším, jestli má Hoffmann šest lidských emocí, ale vzhledem k tomu, že pouze pozvedl obočí, místo aby mu zřetelně klesla brada, se domnívám, že chtěl nejspíš vyjádřit jen lehký úžas kombinovaný s reflexí a inteligencí.

„Právě jsem ti prozradil podrobnosti, Olave. A ty teď – po tomhle – zvažuješ, že bys to *nevzal*?“

Výhrůžka byla sotva slyšitelná. Vlastně jinak – nějaké náznaky bych sotva zachytil, jsem totiž zoufale nemuzikální, pokud jde o rozpoznávání podtónů a nadtónů v tom, co lidi říkají. Takže se dá předpokládat, že ta výhrůžka byla naprosto zřetelná. Daniel Hoffmann měl jasné modré oči a černé řasy dole i nahoře. Kdyby

byl holka, myslel bych si, že je má nalíčené. Nevím, proč to zmiňuju, nemá to s věcí nic společného.

„Nestihl jsem odpovědět, než jste mi ty detaily prozradil, pane,“ namítl jsem. „Dám vám odpověď večer, stačí to, pane?“

Zadíval se na mě. Vyfoukl kouř z doutníku mým směrem. Seděl jsem tam s rukama v klíně. Hladil jsem si lem bekovky, kterou jsem neměl.

„Do šesti,“ odpověděl. „Pak už v kanceláři nebudu.“
Přikývl jsem.

Když jsem pak ve vánici krácel ulicemi domů, byly čtyři hodiny a na město se po několika málo hodinách šera už dávno snesla tma. Ještě pořád foukalo, beztvářný šepot z temných průchodů. Ale jak jsem povídal, nevěřím na duchy. Sníh mi pod podrážkami zimních bot křupal jako vysušené stránky knih, přitom jsem přemýšlel. Přemýšlení se snažím vyhýbat, není to oblast, která by se podle mého názoru dala praktikováním vylepšit, a zkušenosti mi navíc napovídají, že zřídka kdy vede k něčemu pozitivnímu. Vrátil jsem se ale k prvnímu z oněch dvou početních příkladů. Samotná vražda by měla být v pohodě. Pravděpodobně by to bylo snazší než ve všech předchozích případech. A s tím, že má Hoffmannova žena umřít, jsem taky neměl problém; jak už jsem říkal, jsem toho názoru, že lidi – ať už muži, nebo ženy – musejí nést důsledky svých chyb. Větší starosti mi dělalo to, co bude nevyhnutelně následovat. Pak budu chlápek, co odkrágloval manželku Daniela Hoffmanna. Budu chlápek, co všechno ví a co bude

rozhodovat o Hoffmannově osudu, až se mu jednou policie pustí po stopě. Budu rozhodovat o muži, který není schopný se komukoli podřízovat. Budu mužem, kterému Hoffmann bude dlužit pětinasobek obvyklého honoráře. Proč mi ho nabídl za práci, jejíž složitost nedosahuje ani průměru?

Cítil jsem se jako maník, co sedí u pokerového stolu se čtyřmi po zuby ozbrojenými, přirozeně podezřívými protihráči, kteří neumějí prohrávat, a právě dostal přímo do ruky čtyři esa. Občas jsou dobré zprávy tak nepravděpodobně dobré, až jsou špatné.

Fajn, na tomhle místě by chytrý pokerový hráč karty zahodil, akceptoval snesitelnou porážku a doufal v lepší – a vhodnější – štěstí v dalším kole. Můj problém spočíval v tom, že už bylo pozdě vycouvat. Víím, že vraždu své manželky bude mít na svědomí Hoffmann, ať už ji zabiju já sám, nebo někdo jiný.

Uvědomil jsem si, kam mě kroky zavedly. Upřel jsem pohled do světla.

Měla vlasy sepnuté do uzlu, stejně jako je nosívala moje máma. Pokud na ni promluvil některý zákazník, věnovala mu vždy pokývnutí a úsměv. Většina z nich nejspíš věděla, že je hluchoněmá. Říkali jí „hezké Vánoce“ a „na shledanou“. Takové ty zdvořilosti, které si vyměňují normální lidi.

Pětinasobek běžného honoráře. Věčná vánoční dovolená.

Kapitola 3

Následující den jsem se ubytoval v penzionu stojícím šikmo naproti bytu Hoffmannových na Bygdøyské třídě. Měl jsem v úmyslu pár dní sledovat, co tak Hoffmannova žena dělá, jestli někam chodí, když je manžel v práci, nebo jestli ji někdo navštěvuje. Ne proto, že bych chtěl vyzvědět, kdo je její milenec, mým cílem bylo zjistit výhradně to, který okamžik by se nejlépe hodil k útoku a byl nejméně riskantní: kdy bude sama doma a nikdo nás nevyruší.

Ukázalo se, že z pokoje mám skvělý výhled a dobře vidím, nejen kdy Corina Hoffmannová přichází a odchází, nýbrž i co v bytě dělá. Hoffmannovi se totiž očividně neobtěžovali se záclonami. Málokdo v tomhle městě se taky obtěžuje, vzhledem k tomu, že tu není potřeba odstiňovat slunce a vzhledem k tomu, že lidi venku zajímá víc to, jak se dostanou domů do tepla, než aby někomu zírali do bytu.

V prvních hodinách jsem uvnitř nikoho nezahlédl. Viděl jsem jenom obývací koutek koupající se ve světle. Hoffmannovi elektřinou nešetřili. Nábytek nebyl anglický, vypadal spíš francouzsky, zvlášť ta divná pohovka stojící uprostřed místnosti, která měla opěradlo jenom po

jedné straně. Muselo to být nejspíš to, čemu Francouzi říkají chaise-longue, šézlong, což znamená – pokud si ze mě učitel francouzštiny nestřílel – „dlouhá židle“. Zakroucené asymetrické řezby, přírodní motiv na čalounění. Rokoko, podle matčiny knihy o dějinách umění, ale co já vím, mohl ho klidně sestavit a natřít narůžovo nějaký lokální venkovský truhlář. Nicméně to nebyl typ nábytku, jaký by si vybral mladý člověk, proto jsem to odhadl na vkus Hoffmannovy bejvalky. Pine tvrdil, že ji Hoffmann vykopl v tom roce, kdy jí bylo padesát. *Protože* jí bylo padesát. A protože se jejich syn odstěhoval, a ona už tudíž nebyla v domě k ničemu. Tohle všechno jí prý Hoffmann – podle Pineho – řekl na rovinu a ona to akceptovala. To, byt na pobřeží a šek na jeden a půl milionu.

Aby mi čas líp ubíhal, vytáhl jsem papíry se svými zápisky. Jsou to jenom takové čmáranice. Ne, to není pravda, je to spíš něco jako dopis. Dopis někomu, nevím komu. Nebo jo, vlastně vím. Jenže já zrovna nejsem žádný psavec, dělám moc pravopisných chyb, spoustu toho zahazuju. Na každé zachované slovo padlo plno papíru a inkoustu, abych tak řekl. A dnešního dne mi to šlo taky tak hrozně bídne, že jsem po chvíli papíry odložil, zapálil si cigaretu a místo toho se oddal snění.

Jak jsem říkal, nikdy jsem neviděl žádného člena Hoffmannovy rodiny, ale jak jsem tu teď seděl a zíral do bytu na protější straně ulice, představoval jsem si je. Rád se dívám k jiným. Vždycky se mi to líbilo. Proto jsem dělal to co vždycky, představoval jsem si tam

uvnitř rodinný život. Devítiletého syna, který se vrátil ze školy a teď si v obýváku čte nejpodivnější knihy světa, vypůjčené z knihovny. Matka vaří v kuchyni večeři a přitom si tiše zpívá. Představoval jsem si, jak matka se synem na chvíli ztuhnou, když vrznou dveře. Ale pak – jakmile muž ve dveřích jasně a vesele zvolá „Jsem doma!“ – s ulehčením vydechnou a běží ho do před síně obejmout.

Právě když jsem byl ponořený do takových příjemných představ, vešla z ložnice do obýváku Corina Hoffmannová a všechno se změnilo.

Světlo.

Teplota.

Počtení příklad.

Toho odpoledne jsem nešel do obchodu se smíšeným zbožím.

Nečekal jsem, až Marie zavře, jak jsem to občas dělával, a nesledoval jsem ji z bezpečné vzdálenosti cestou na metro, nepostavil jsem se přímo za ni v tlačnici v prostoru pro stání uprostřed vagonu, kde s oblibou stávala i tehdy, když byla volná místa k sezení. Toho odpoledne jsem za ní nestál jako blázen a nešeptal jí do ucha věci, které jsem slyšel jen já sám.

Toho odpoledne jsem seděl v temném bytě a zíral jako očarovaný na ženu na protější straně ulice. Corina Hoffmannová. Mohl jsem říkat, co jsem chtěl, a tak nahlas, jak jsem chtěl – nikdo mě tu neslyšel. A nemusel jsem ji sledovat zezadu, hledět jí na uzel vlasů, abych si mohl představovat krásu, kterou nedisponovala.

Provazochodkyně. To mě napadlo ze všeho nejdřív, jakmile Corina Hoffmannová vkráčela do místnosti. Měla na sobě bílý froté župan a pohybovala se jako kočka. Tím nemyslím, že by kráčela mimochodně, jako to dělají někteří savci, třeba kočky a velbloudi – pohnou nejdřív končetinami na jedné straně a pak na druhé. Prý. Chci tím říct, že kočky – pokud jsem slyšel dobře – došlapují přímo na prsty a zadní tlapy kladou do stejných míst jako tlapy přední. A přesně to dělala Corina. Bosé nohy kladla na podlahu s napjatými chodidly, jednu nohu dávala těsně za druhou. Jako provazochodkyně.

Všechno na ní bylo krásné. Obličej s vysokými lícními kostmi, rty připomínající ústa Brigitte Bardotové, světlé hladké neučesané vlasy. Dlouhé štíhlé paže vykupekující ze širokých rukávů županu, horní část prsů tak měkkých, že se jí při chůzi a při dýchání pohybovaly. A ta bílá, bělostná kůže paží, tváře, hrudi, lýtek, proboha, jako zasněžené pláně v chvějícím se slunci, takové, díky nimž muže na několik hodin postihne sněžná slepota. Zkrátka na Corině Hoffmannové se mi líbilo všechno. Všechno s výjimkou jejího příjmení.

Zdalo se, že se nudí. Upíjela kávu. Telefonovala. Chvilí listovala časopisem, noviny však ignorovala. Zmizela do koupelny a opět se vynořila, stále v županu. Pustila si desku a na hudbu s vlažným zájmem tancovala. Vypadalo to na swing. Něco pojedla. Zadívala se na hodinky. Brzy bude šest. Převlékla se do šatů, upravila si vlasy a pustila jinou desku. Otevřel jsem okno a snažil se zaslechnout, co to je, ale byl moc velký